

bl. a. meddelte mig, at man vilde have fraraadet en Fornyelse af Loven, hvis man var blevet spurgt. Det vil altsaa sige, at de vilde have forsøgt at hindre denne Lovs Fornyelse, hvis det var lagt i deres Haand. Og hvad er der saa sket siden? At vi har haft ca. 900 Andragender til Behandling og faaet dem bevilget. Der er altsaa 900, der har faaet Hjælp gennem denne Lov. Men hvis det var gaaget efter den Receipt, som Frederiksberg Hjelpekasse vilde have skrevet for os, havde disse Folk været ganske udelukkede fra at faa nogen Hjælp ad den Vej. Nu er Lovens Gyldighed udløbet, og nu staar denne Samfundsklasse atter paa bar Bund og er overladt til sig selv; derfor rejser jeg dette Spørgsmaal: Hvad vil man fra Regeringens og Lovgivningsmagts Side gøre for at bringe denne Samfundsklasse paa lige Fod med andre Samfundslag? Maa jeg minde om Lønarbejderne og Statens Tjenestemænd, som nu er naaet op paa Højde med, ja, over de næringsdrivende, den saakaldte Mellemstand, og maa jeg have Lov til og med Glæde at minde om de Jordlove, vi for nylig har vedtaget i dette høje Ting: Lens, Stamhuses og Præstegaardsjorders Udstykning o. s. v., som er kommet Landarbejderne til gode. Men tilbage staar den store næringsdrivende Stand, som ved Tidernes Ugunst ikke kan klare sig. Nu spørger jeg: Hvad vil man gøre overfor den? Det, jeg her tilsigter at opnaa, er ikke nogen Understøttelse og ikke en Almisse, men jeg rejser et Krav om en social Lovgivning ud fra Principet: Hjælp til Selvhjælp, hvorunder ogsaa disse Folk kan komme ind og faa den fornødne Hjælp, naar de trænger til det. Jeg haaber, at man i den kommende Tid under Behandlingen af de sociale Love, der sikkert snart vil komme, i dette høje Ting vil tage denne berettigede Henvendelse under Overvejelse. Dernæst maa jeg tillade mig at henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Handelsminister. Paa Grundlag af den foreliggende Kommissionsbetænkning vil jeg spørge, om den højtærede Handelsminister agter i indeværende Samling at forelægge et Lovforslag, der gaar ud paa Læbælternes Ophævelse. Store Dele af den næringsdrivende Stand venter stærkt paa at faa dette Spørgsmaal løst.

Paa Handelsministerens Budget er opført Rejseunderstøttelser til unge Handelsmænd til videre Uddannelse i Udlandet, 20 000 Kr. Portionerne er efter min Op-

fattelse for smaa; derfor kommer disse Understøttelser ikke til at virke efter Formaålet, men kommer kun dem til gode, der er saaledes økonomisk stillede, at de selv kan bære de væsentligste Udgifter; men man afholder samtidig den fattige, men maaske tillige den mest dygtige fra at komme ud og gøre sig gældende. Derfor opfordrer jeg den højtærede Minister til paa Tillægsbevillingsloven at forhøje dette Beløb ganske betydeligt. Jeg tror, at det i de Tider, vi lever i, vil være nødvendigt. Hvis dette Beløb overhovedet skal kunne gøre nogen væsentlig Nytte, kan vi ikke blive staaende ved de anslaaede 20 000 Kr.

Paa Handelsministeriets Budget er ligeledes opført et Tilskud til Foreningen for unge Handelsmænds Uddannelse, det vil sige til Købmandsskolen. Jeg kunde have Lyst til at tale om Handelsskolerne i al Almindelighed, men jeg skal lade dette Spørgsmaal ligge, da den højtærede Handelsminister har fremsat et Lovforslag om Handelsskolernes Forhold, som vi vel snart faar til Behandling her i Tinget. Naar jeg imidlertid kun omtaler Købmandsskolen, vil man dog af dette Eksempel kunne faa et Billede af, hvorledes Handelsskolerne ude omkring i Landet er stillede. Der er til Købmandsskolen opført en Understøttelse af 30 000 Kr., og paa Tillægsbevillingsloven i Fjor fik den yderligere et Dyrtidstillæg til Lærerlønninger paa 37 730 Kr., deri indbefattet Dyrtidstillæg til de Niels Brockske Handelsskoler. Dette bliver altsaa i alt 67 730 Kr. Lærerlønningerne, inklusive Dyrtidstillæg, var for 1918 222 000 Kr., og Skolens Indtægt — altsaa Skolepengene — var 183 000 Kr., og det samlede Under-skud for 1918 androg 37 000 Kr. Vender vi os nu til 1919, ser vi, at Lærerlønningerne er steget i samme Forhold som Statens og Kommunens Lærerlønninger og de andrer nu 350 000 Kr. Skolepengene har man for Aftenskolens Vedkommende set sig nødsaget til at forhøje med 50 pCt. Jeg maa i høj Grad beklage, at det har været nødvendigt at forhøje Skolepengene, thi baade Staten og Kommunen plejer jo ellers at gaa den modsatte Vej. Med Fradrag af Statens Tilskud vil Købmandsskolen for indeværende Aar komme til at staa overfor et Under-skud af 110 000 Kr., 37 000 Kr. for 1918 og 110 000 Kr. for 1919 — denne Situation er uholdbar, thi det stiller sig paa samme Maade for alle Handelsskolerne i Landet. Jeg opfordrer derfor indtræng-